

„ΣΥΝΤΗΡΗΣΟΝ ΚΑΙΡΟΝ”

“*Ἄν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μᾶς ἔκαμνε τὴν ἐπίσκεψιν ἄνθρωπος, ἀνήγων εἰς ἄλλον τινὰ πλανήτην, ὅπου τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ δὲν κάμνουν σπατάλην τοῦ χρόνου καὶ ἀσχολοῦνται εἰς ἔργα σοβαρὰ καὶ ὠφέλιμα*”—εἰς πλανήτην, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ὡς πρῶτιστον καὶ κύριόν των ἔργον ἔχουν· *νὰ μὴ χάνουν καὶ ἐξοθεύουν τὸν καιρὸν ἐπὶ ματαιῶν*—καὶ μᾶς ἔβλεπε ν’ ἀσχολούμεθα ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου μετὰ τὴν «*χρόνια*» πολλά, καλὰ καὶ εὐτυχημένα· ἀσφαλῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ἐμόρφωνε τὴν γνώμην, ὅτι ἡμεῖς οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχομεν περὶ τοῦ πόσον πολυτίμος εἶνε ὁ χρόνος· ὅτι ποτὲ δὲν μᾶς ἐδόθη κειρὸς νὰ μάθομεν τί ἐννοοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι λέγοντες «*χρόνου φεῖδον*»· ὅτι ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὁ χρόνος δὲν εἶνε νόμισμα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἀπαιτηθῇ· *δάνειον*, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἐπιστρέψωμεν «*σὺν τόκῳ*»· ὅτι ὁ χρόνος τέλος δὲν εἶνε τάλαντον, τὸ ὁποῖον εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πολλαπλασιάσωμεν καὶ ἀξιάσωμεν.

* *

Καὶ θὰ εἴπη τις· *πολλαπλασιάζεται ὁ χρόνος· ἀξιάζει ὁ καιρὸς· μήπως εἶνε κανὲν ἔμφυχον νὰ γεννᾷ ἢ κόκκος καὶ σπέρμα φυτοῦ νὰ πολλαπλασιάζεται καὶ ἀξιάνη*. προάγεται καὶ βελτιοῦται·—Καὶ ὁμως εἶνε ἀληθὲς καὶ γεγονὸς τοῦτο, ὅπως εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ χρόνῳ καὶ διὰ τοῦ χρόνου προάγονται καὶ βελτιοῦνται τελειοποιούμενα τὰ πάντα, ὅσα ὁ Πλάστης ἐδημιούργησεν, οὕτω καὶ ὁ χρόνος, ἐν τῶν πολλῶν δημιουργημάτων Αὐτοῦ, μεταγενέστερον μάλιστα τῆς πρωτογόνου ὕλης, ἀξιάζει καὶ πολλαπλασιάζεται καὶ βελτιοῦται ἐν τοῖς ἔργοις καὶ διὰ τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ, **ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΔΕ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**, τοῦ τελειοτάτου τῶν ἔργων. Πρὸς ἀπόδειξιν ἀρκετὴ ἢ κοινὴ πίστις ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία διακρίνει τὸν χρόνον εἰς καλύτερον, μᾶλλον εὐτυχημένον καὶ εἰς πτωχόν. Ἡμεῖς δὲν λέγομεν· «*ληθὲν ἢ νηπιώδης ἐποχὴ καὶ χρόνος, σιθηροῦς αἰῶν, χρυσοῦς αἰῶν*»·—πάντα παλαιά, τὰ χρυσὰ καὶ εὐτυχημένα χρόνια·—*Ποῦτος ἔκαμνε τοὺς χρόνους ἐκεῖνους καλοὺς καὶ χρυσοῦς· ἀσφαλῶς ὁ ἄνθρωπος*· καὶ ἀκριθέστερον τὰ ἔργα καὶ

ἡ φιλοπονία, αἱ καλὰ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου.

* *

Ἴδου λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ χρόνος ἀξιάζει καὶ βελτιοῦται, καλύτερεῖται καὶ τελειοποιεῖται ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἐπομένως εἶνε ὁ καλύτεροῦν τὸν χρόνον καλλιεργῶν αὐτὸν καὶ ποτιζὼν καὶ οὐχὶ ὁ χρόνος τὸν ἄνθρωπον.

Τώρα ὁμως ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι· τὸ τε οἱ ἄνθρωποι ἔκαμνον τοὺς καλοὺς καὶ χρυσοῦς χρόνους· τὸ τε οἱ ἄνθρωποι ζήτοῦν ἀπὸ τοῦ χρόνου νὰ τοὺς φέρῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν μακροζωίαν.

* *

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ χρόνος ἀξιάζει καὶ προάγεται διὰ τῆς καλῆς χρήσεως αὐτοῦ, ἂν κάμνωμεν καλὴν χρῆσιν αὐτοῦ· ἂς τὸν προφυλάττωμεν καὶ καλῶς ἄς τὸν διαθέτωμεν· ἂς προσέχωμεν πολὺ, διότι γλυστρὰ καὶ ξεφεύγει εὐκόλα. «*Θεὸν σφίξε αὐτὸν καλὰ εἰς τὰ χεῖρα σου, διὰ νὰ ἔχῃς ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον σου καὶ τὸ ἐπίγειον καὶ τὸ ἐπουράνιον*. Μάχευσε καὶ ἐπιτήθει αὐτὸν καλὰ· μὴ τὸν ἀφύνης οὕτε νὰ ἡσυχάσῃ οὕτε κἂν ν’ ἀναπνεύσῃ· εἶνε πολὺ ἀκνηρὸς, φυγόπυγος ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπιτήδειος καὶ πονηρὸς εἰς τὸ νὰ σέ ἀπατῇ καὶ κατακεῖν νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσῃ καὶ πολὺ—χρησιμοποιήσῃ. «*Συντήρησον καιρὸν*», παραγγέλλει καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον διὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς.

Ἄρχιμ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος

Ο ΛΥΤΡΩΤΗΣ

Ὁ Χριστὸς εἶναι σπάνιον κόσμημα, οἱ ἄνθρωποι ὁμως δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξίαν του. Εἶναι ἥλιος, ὁ ὁποῖος λάμπει καὶ δύσιν δὲν γνωρίζει, ἀλλ’ οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουν τὴν αἴγλην του, οὕτε βαδίζουν ὑπὸ τὸ φῶς του. Εἶναι κῆπος πλήρης ἀρωμάτων, κυφέλη πλήρης μέλιτος, ἥλιος ἀνευ κηλίδων, σελαγίζων ἀστὴρ, πηγὴ ἀστεϊρευτος, ρύαξ ἀείποτε ρέων, ῥόδον ἀείποτε ἀνθηρὸν, θεμέλιον στερεώτατον, ὁδηγὸς οὐδέποτε πλανώμενος, φίλος ὁ ὁποῖος δὲν ἐγκαταλείπει ποτέ. Οὐδεμία διάνοια δύναται νὰ συλλάβῃ τὴν δόξαν του, τὸ κάλος του, τὴν ἀξίαν, τὴν σημασίαν, οὐδεμία γλῶσσα δύναται νὰ διαλαλήσῃ αὐτά. Ενεῖ ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ, ἡ κρήνη παντὸς μεγαλείου, τὸ κάτοπρον τῆς τελειότητος, τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ τὸ θαῦμα τῆς γῆς, ὁ κυρίαρχος τοῦ χρόνου, τῆς αἰωνιότητος ἡ δόξα, ὁ ἥλιος τῆς χαρῆς, ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτῆς. Εἶναι πρωτὰ χωρὶς νέφη, ἡμέρα ἀνευ νυκτός, ῥόδον ἀνευ ἀκανθῶν. Ἐκ τῶν χειλέων του ῥέει μέλι, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκπέμπονται ἀκτίνες γλυκύτητος, ἐκ